

Още отъ невръстни години Ст. Михайловски обикналъ родната намъ Македония и презъ цѣль животъ работи съ перо и съ устна речъ за нейното освобождение. Презъ 1902 година, когато борбитъ въ тая робска земя бѣха най-разгорещени, Михайловски бѣ избранъ за председателъ на Върховния Македоно-Одрински комитетъ. Тогава, и по-сетне, той написа на френски езикъ нѣколко книги, въ които разказваше, колко е тежко положението на българитъ въ Македония и настояваше предъ голѣмитъ европейски държави да се застъпятъ за правата на македонскитъ българи. За сжщата цѣль той ходи въ Франция и Англия. А въ Парижъ държа блѣскава речъ предъ многобройно събрание, на което описа ужаситъ, които вършатъ турцитъ надъ нещастното българско население въ хубавата македонска земя.

Ст. Михайловски е много плодовитъ писателъ. Почналъ е да пише още като ученикъ. Писалъ е почти въ всички български списания, билъ е сътрудникъ и основителъ на много вестници, но съчиненията му сж прѣснати и повечето отъ тѣхъ тепърва чакатъ да бждатъ събрани и издадени въ отдѣлни томове (книги).

Нашитъ читатели познаватъ Ст. Михайловски отъ неговитъ стихотворения: Орелъ и охлювъ, Бухалъ и свѣтулка, Оселъ и славей, Магаре и мощи, Паунъ и ластовичка, Дяволътъ и змията и др. които сж най-хубавитъ басни въ нашата литература. Въ тѣхъ той подъ образитъ на животни осмива лошитъ качества на хората и ги поучава да станатъ по-добри.

Михайловски е написалъ и други съчинения, между които сж: Отъ развала къмъ провала.